

דרור הולך 16/6

מדלת הבית פונה שמאלה, עובר דרך מעבר שחוק בגדר אבן, אל שביל הנושק לשדה הרוגבי של בית הספר התיכון. על השביל שני היפים בסוף שנות העשרים עם כלב ובגדים מרוטים אך אופנתיים. ממשיך במעלה הגבעה, דרך כביש העולה אל הפאב אשר בראש הגבעה, זה עם האותיות זהב שחצי נופלות, הליכה של חצי שעה להגיע.

שם שעת האחר הצהריים עכשיו, המקומיים חקלאים, או כך אני מכנה אותם, עם כלב או שניים, יושבים בחוץ, יום נעים. אני מזכיר לעצמי כי ביום ראשון יש שם אוכל מבושל טעים שעשה לי אז חם בבטן, בחורף. ממשיך ופונה שמאלה אל הדרך החוצה את הגבעה. הכפר פרוס למטה, רחוק, שקט. אין זכר לרוח שהייתה חורצת בי אז. עכשיו חם, מוריד את הפליו. מגביר קצב. בקתה שהייתה עד עכשיו נטושה מארחת ג'יפ וולוו לבן, הבחור מנקה את החצר. בפינה כמה עשרות שקיות זבל מלאות. "אתה בסדר?" - הגרסה המקומית ל"שלוש שלום". ממשיך לתוך הכפר הבא.

בתים מסודרים, גינות, זוגות יושבים על מרפסת עץ, יין. בחצר אחת איש בגילי ישן בישיבה בחצר, עם הפנים אל השמש. מעבר מתחת לגשר רכבת ישן, 6 פט + 6 אינץ'. בית קברות עם חניה חים, אופנוע ושתי מכוניות. לפני כמה חודשים ישבו פה בני רומה. בקבוצה של הכפר התפתח ויכוח סוער אם יש לקבל בהבנה שהם עושים צרכים ביער. הלכתי וקראתי מי הם בני רומה אז. כשבוע שעבר ראיתי שהם פתחו מוזיאון משלהם בברלין. אני בינתיים נהנה לכתוב "רומה" עם ה בסוף.

פונה אל מסלול הרכבת הישן, שהפך לשביל הליכה, שעכשיו הוא צר מצמחיה בצדדיו. עובר על אותו הגשר, הפעם מלמעלה. הולך.

דרור הולך 17/6

מדלת הבית פונה ימינה, דרך המעבר אל הכנסייה הגדולה, אותה עוקף הפעם מיין, בשביל העובר ליד בית הספר לנערים הראשון ממש בממלכה, עד שיוצא אל "הרחוב הצפוני", פעם מרכז עיר השוק ממש, עם בנק, דואר ובית הכלא. מאז שהוסטה הדרך ממנו, לפני כשמונים שנה, הפך לרחוב שקט בו אפשר להשכיר חדר כמעט בכל בניין, כולל בית הכלא, אותו מנהל כיום חברי טים, אליו עוד נחזור.

בסוף הרחוב הצפוני ימינה, בשביל סלול היורד לכיוון מסילת הברזל, בית הקברות הישן מצד שמאל, אין חניה, הגישה רק ברגל. מעל המסילה גשר אבן. קווים סדירים כבר אין כאן אבל בקיץ מגייסים מתנדבים וקרונות ישינים לנסיעות סופ"ש בין הכפרים. פעמיים בחודש יש גם קטר קיטור שעושה טו-טו ואז לו הכפר מחייד. מעבר למסילה שדה אותו חוצה בשביל המוביל לכפר שעל הגבעה, דרכו אל מתחת לגשר הקטן (6-6) ואל פארק הסלע השחור.

הבקתה של שומרי היער ומוכרי המפות פתוחה עכשיו, בעונה. במגרש החניה זוגות מתכוננים לטיפוס צוקים. אגדה מקומית מספרת כי בסלע הזה ממש התקיים טיפוס הצוקים החופשי הראשון לפני כמאתיים שנה. "דרך הפסגות" עוברת גם כאן ואני מצטרף אליה לכיוון תחנות המשיבה. חם היום והמסלול מוצל ונעים, אפשר לומר אפילו מיוער. זוג משחק מחבואים עם הכלבה, הבחור רץ לתוך היער ומתחבא מאחורי עץ. בעוד חברתו סופרת עד עשר ואז מעודדת את הכלבה בקריאות תינוקיות משהו למוצאו. וככה יחד, מפלחות להן שביל אל הבחור, ומסיימות בחיבוק משולש, וחוזר חלילה. אני מגביה את הכובע לשלום.

השביל יוצא מהיער ומאפשר צפייה מטה אל העמק, שם נח לו הכפר בו טים מוכר את הבירה שלו היום. שתי דרכים אפשריות, להמשיך בשביל או לרדת דרך שדות המרעה, עונה ההמלטות הסתיימה כבר. אני יורד בשדה, שיפוע ניכר, הבוהן לוחצת, שמש

קופחת, השביל צר מלהכיל את גדילת העשב, נחשים? דקות ואני בפאתי הכפר מטה, ברחוב צר ומשופע. זוג תירות שוויצריות סוחבות מזוודות בדרך אל הצימר, מזיעות. אני מגביה את הכובע לשלום.

בכפר בלאגן. חגיגות הקיץ החלו, מתנפחים לילדים ומוזיקה חיה לכמה שולחנות של בירה ועל האש. בחזית אני מזהה את ג'ון, המארגן של "כל שלישי בבנק הישן". הוא קולט אותי בחיוך: "דרור!, תיתן לנו שיר?". מזיע לי וחס, וגם אווירת השמחה מסביב זרה לי פתאום. אני עושה תנועה של פדלים בידיים וממשיך בהליכה אל הרחבה מול חנות הספרים, שם הדוכן של טים, הבירות שחורות ונמכרות טוב, אבל רק לשתייה בבית. ממשיך ללכת דרך החזיר השלם שעל האש ויוצא מהכפר חזרה אל השקט. הולך.

דרור הולך (להופיע) 18/6

מדלת הבית פונה ימינה, אל מושב הנהג ברכב הכחול השכור, בצד הלא נכון ואז שוב נכנס בצד הנכון, מכוון את אפליקציית המפות של אפל אל היעד ומיד סוגר ומכוון את זאת של גוגל, פחות משעה אל היעד, נתחיל בשאלות של 250 שקל.

מדוע בפניה בכפר אשר במורד הגבעה, שם מכר טים אתמול את הבירה שלו, מדוע יש לפנות שם לתוך כפרון קטן אחר, לתפס במעלה רחוב צר, כשעוד שעה של נסיעה לפנינו ונראה כאילו אנו מתרחקים מכל כביש שיכול להכיל שני כלי רכב ללא גילוח מראה? מדוע? תשובה: כי בעיירת המרצאות, דרכה עוברים בדרך כלל, פקקים של מוצ"ש עכשיו. נכון!

ממשיכים. מדוע אדוני לא מחבר את המטען לטלפון, שהרי נסיעה של שעה פנינו וכל ילד יודע שסכנת כליית-הסוללה מעלינו ואז נהיה אבודים לעד באיזו כיכר ונחוג בה עד אור הבוקר או כליית מיכל הדלק, מה שיבוא קודם. מדוע אדוני? תשובה: חיבור המטען מייצר חוסר יציבות בעירסול הטלפון בתושבת השתיה החמה ברכב. הבליטה של מחבר המטען ומשיכת הכבל מסיטים את המכשיר בסיבובים ומקשים על המבט המזדמן מטה אל המסך. נכון! 500 ש"ח.

וממשיכים ... ואולי לא חייבים. לאחר שיטוט בכפרים, הדרך חוזרת אל העיירות המוכרות. בעיר שעל שמה היו פעם סיגריות בנו את מגדל הכנסייה עקמומי כמו היה מצנפת של ליצן החצר, במין סוג של בדיחה פנימית על יתר החשיבות המיוחסת למוסדות הדת. חם היום ואפילו שש כיכרות ענק אותן סבבנו, כבמעשה חוני המעגל, לא הועילו לו, לחום. הוא בשלו, אנו ממשיכים לעבר העיר הגדולה, עיר הברזל.

הכניסה דרך שכונות הפועלים. בלוקים של עמידר וחלמיש סביבנו. הרחובות מתוחזקים כיהא לשכונת מצוקה שמכבדת את עצמו. שתי בנות סוחבות תנור אפיה במעלה הגבעה. המרווחים בין הבלוקים נאים, משופעים ועטורי דשא סמיך. לעניין סחיבת התנור זה לא ממש מועיל. מעל מביטים שני בנינים רבי קומות שזה עתה עברו שיפוץ בסיגנון הבניין שנשרף בלונדון. הפאנלים שנדלקו מבריקים, ירוקים, שלווים, מחכים. ממשיכים.

מטה אל איזור התעשייה, אל מגרשי הגרוטאות, אל האנגרים הנטושים, אל האיצטדיון של היוניטד. היעד חמקמק. אומנם הוא נקרא "הסטנדרט המלכותי" אבל מבחוץ כל מה שהעין מבינה בו הוא מכון שטיפת מכוניות, מכלותי אמנם אבל עדיין שטיפת מכוניות. חד סטריות כופה סיבוב נוסף, ועוד אחד. בחוץ עדיין חם. חניה חינם. מיישר חולצה, מכניס את הבטן, שואף אויר מלוא הריאות ונכנס לפאב. חם. מוציא את הבטן, אין צורך.

על הבמה שירי ציפורים ופרחים. הלהקה שלאחר מכן מובלת על ידי אדם המעיד על עצמו שחרדת הבמה גורמת לו למשוך זמן ורק אז להתחיל לשיר. למולנו הפעם זה לקח רק שתי דקות. השירים יפים,

מזכירים את ג'נסיס. הוא בגיטרה, ולידו בחורה עם עקבי ענק בחלילי וגבר בשיער ארוך ומבחר שיניים אקראיות בבוזוקי. שירים נוגעים ללב. חם. הוא מזיע כמו סוס. אני שותה, גם כמו.

עולה לבלאנס, החיבור של הגיטרה לא עובד. אני כבר החלטתי מראש שאשיר ללא הגברה, עכשיו אני נותן לאיש הסאונד להזיע גם ולנסות לפתור. הוא לא יצליח. הקהל מראה סימני עצבנות. התסריט שלי עובד. אחרי עשר דקות אני מסמן לו להפסיק, פוסע שני צעדים מטה, אל תוך הקהל, ופותח בשיר חרמנות בקול מיילל. הבר משתתק, אנשים באים לשבת קדימה. ממש מולי יושבת אישה בגיל הנכון, עם הכובע הנכון. יש קהל.

משיר לשיר אני מתגבר. הגו-פרו בצד מצלם הכל, איש הבוקינג בטוויטר לחברים שלו עם מבט מרוצה ואגודל שעושה פרצופים שמחים של אצבעוני. בדברי הקישור אני טווה מארג של חצאי אמת מבלבלים ומסקרנים בו זמנית. לעיתים אני הומלס חסר בית ולעיתים אייל ספנות מזדקן. פעם מאהב סוער ופעם כזה שעוד לא טעם דובדבן בחייו. האישה בכובע נשארת לשבת. טיפת זיעה מתיישבת לי על האף. אכן, כדבר המשורר: "השעמום הוא עול, עול ככד". מנגן.

דרור הולך 19/6

מדלת הנהג לצאת בזהירות, הכביש ער אף על שעת הנסיעה שעברה מאז יצאת מהבית, שמאלה או ימינה ע"פ זמינות החניה בליל אמש. "גבעת האמהות" מביטה אליך מטה, על הפסגה גמדי אנוש, נקודות צבע. מים, תיק, כובע, שמש שיוזף. חם. שער עץ שחוק וחלק בצידו השני של הכביש מוביל לאחו. השיפוע מתפרץ ודורש את שלו, את הנשימה, את שרירי הרגליים. המבט כבר לא אל הפסגה אלא אל המטרים הספורים קדימה. אחרי כעשר דקות - סיפון - אזור מרגוע זמני, הסדרת נשימה, קריאה חטופה בשלט, מבט מטה אל הרכב, הנראה בודד משהו בצד הדרך, עוד יעברו שעות רבות עד שיקום וישוב לתחייה. אין בדואי ששומר. מהגרת מניו-זילנד בטיול הכרות עם האזור ועם בן זוגה, בן המקום: "הנה פה, ממש פה, שברתי שן". היא מסדרת את הפן.

אבני ענק בשביל לפסגה, כמו עליה למזבח קדום. עם כל צעד יורדת הטמפרטורה בחלקיק המעלה. אחר כמה מאות מדרגות נשמר עדיין האיוון בין רתיחת הגוף וקרירות הרוח. אנחנו למעלה, עם הגפרורים. רחבת אבנים עגולה בקוטר של כ 15 מטרים ובמרכזו אובליסק, מאבן גם. ללא מילים אנו דנים בדמיון לשד האם והפטמה. במילים אנו מתרשמים ומוקסמים מהעמק הבא הנפרש עתה לרגלנו - "עמק האידיאל".

העמק מאורך, רחב ידיים, ירוק בצורה כמעט אלימה, מוקף שרשראות הרים בגובה די אחד, עם שבילים המובילים אל הפסגות וביניהם, למטה, מספר קטן של כפרונים - הגדול מביניהם תריסר בתים בו. רוב הכפרים מכילים את המילה "ביתן" בשמם, זאת כי היו בעבר מחסה חורף לרועי הכבשים. הכבשים עדיין כאן, וגם נוספו עוד נוקדנים לבנים בנוף הירוק - אתרי קמפינג לקרוואנים. מרחוק, מלמעלה יש דמיון. ממשיכים בשביל הפסגות לעבר "הצלב הקדוש" - מפגש שבילים הררי מרובע שבו פונים מטה לעבר "כפר הטירה", שם בפונדק "ראש השור" בירה מקומית והמבורגר מקציצת פלאפל מחכים.

הערב מבקש רשות לבוא, ואנו שבעים, שתויים קמעה ורחוקים מלך השעה, במעלה רז או שניים, מהרכב הסבוחל. באין רואה יחמוק האחד ויצא אל המסע, דרך השביל שהיה פעם הדרך הוויקטוריאנית אל הכפר, שנבנתה בעזות מצה הנדסית ומשיקולים של אסתטיקה בעיקר. שכבות הסלע השומני לא הוכנסו בסוד הדברים ומכיוון שכך המשיכו לנוע, להחליק. פעם בכמה שנים. במאה ה 19, עוד היו מתקנים את הכביש, מגשרים על הפערים שהחלקת חלקי ההר יצרו והיו אומרים - אנחנו בריטניה, אימפריה! מה הן שכבות סלע שומני לעומת רצון

המלכה!?! ואז באה מלחמת העולם הראשונה, והשניה, ואט אט הגיעה ההכרה במגבלות הכוח. ונטשו את הדרך, מסרוה חזרה לכוחות הטבע, סימנו בה שביל להולכי רגל וביטלו את קו האוטובוס היומי העובר בה. ומאז יש מהכפר תחבורה ציבורית רק לכיוון עיר הברזל בה היינו אתמול.

וכל כל זה סופר לי על ידי איש חביב, מזוקן וגדל גוף, בסרבל חום, שישב ושתה תה ליד הקרוואן שלו שחנה ממש בנקודה האחרונה שעדיין אפשר להגיע אליה, בסוף הדרך, בסוף המאה. הוא בהפסקה של שנתיים מהחיים הרגילים. נעל את הבית, קנה קרוואן ומאז הוא משתדל לחנות בקצות דרכים ישנות ונטושות. ילדיו הבינו את הרעיון והחלו לקנות בתים שהם אחרונים ברחוב ללא מוצא ואז הוא בא לבקר רבות, מוציא את כלי עבודתו ובונה להם דק מעץ. שיניו תקינות, מה שמעיד שחלקים מהסיפור נושקים למציאות מסוימת. אני מסתפק במציאת צמיד עשוי שרוך ורוד בנקודת השבר של הדרך, שם בטן האדמה פוערת פה ומפקת בעצלות בזמן שאני נאבק בכוח הכבידה ובו זמנית מחזיר נפנוף יד מחוגתי לאיש בסרבל החום, שעכשיו גם הוא קטן כגמד. מטפס.

דרור הולך 20/6

מדלת הבית לכיוון רחוב ג'ון הקדוש", הרחוב הראשי החוצה את הכפר, ימינה בו ליד הפיצה של ההפית, שביקרה לא מזמן בפלורנטין, ובמעלה הגבעה לעבר מעבר החצייה, ליד חנות מוצרי החשמל שנסגרה תוך כדי הביקור הקודם בארץ. מצידו השני של הרחוב, ככר השוק, שם מקפלים את דוכני יום שלישי, ובהמשך מין דלתה של מפגש סמטאות הכפר העתיק. אני בוחר בימנית שבה, התלולה, בה כך מספרת האגדה, היו באים יצרני מכוניות מכל האי הבריטי לבדוק את כוח המנוע לזנק בעליה כפרית בלתי אפשרית. עבורנו תהיה היא סמטה אלמונית.

כמאה צעדים מעלה, ילדה אדמונית, במדי קבוצת כדורגל כתומים, מקפיצה כדור במיומנות המשלבת את תעוזת חלוץ סקוטי עם גמישות רקדנית בולשווי. המחזה מעורר הערצה וחלחלה בו זמנית. נגיעה אחת לא נכונה והכדור יהיה חופשי סוף סוף להתמסר לתהומות השיפוע, בוודאי יאיץ ללא כל אפשרות לתופסו וייתגלגל במהירות סופית לעבר היציאה הדרומית של הכפר, מהלך שתי עוגיות לפחות. ועדיין, האי בשלה, מקפיצה, צמות ג'ינגיות והכל, אני ממשיך, משתדל לא לייצר מדי תזוזות בעולם. מתנשף בשקט.

בראש הגבעה, מימין, "צלחת השמים", פרוייקט של משוגע לברר מקומי, מין מפת שמים על דיסק ענק של שיש מקומי, סביבו סלעי ענק בפיזור אקראי לכאורה. אם תעמוד במרכז הדיסק, בימים מיוחדים, כגון היום הארוך ביותר, תתלכד שקיעת החמה עם אחד מהם ותדע כי אתה אחד עם העולם - כך כתוב. במקרה, מחר הוא היום הארוך בשנה, אז היום אני ממשיך, אחד עם השביל בינתיים, במגמת עליה עדיין.

שער עץ אל מעבר דרך המחצבה הישנה, ביציאה ממנה שער עץ נוסף אל שדה שזה עתה נקצר. חשש מה-שמה שלא יהיה אפשר להבחין בשביל, שהרי בזמן שהשדה הומה גבעולים ניתן להבחין בקלות היכן הלכו עיפי הרכבת הראש של חלקם כמסמנים: "בוא". הפתעה. השדה הקצור מתייבש מהר בשמש ומצהיב. שביל ההליכה מחזיק בצבעו הירוק. המחזה שנגלה לי, של שדה חצוב ושביל ירוק במרכזו גורם לי להרהר עם עצמי מדוע כך. ברוב קולות אנו מחליטים שדריסת הגבעולים בשביל הגנה עליהם מהקציר ולכן שרדו, ונותרו בירוקותם. אני כנראה חם. סתם.

בדרך חזרה אני מוצא שובר מתנה לבגט במזנון בית הספר התיכון, מנויילן, רב פעמי. הוא יצורף לאוסף מציאות מהליכות קודמות, הכולל עד עתה רשימות לקמפינג, הצעת מחיר לבניית בקתה והוראות הכנת קומפוסט ביתי. כאות לתיאום הזמנים בו אני מצוי

ברגע זה עם היקום מופיעים מולי פיל ופאם, זוג מורים בשנת האחרונה בבית הספר הני"ל. הוא בעבר היה מורה לגרמנית והיום הספרן והיא מורה לצרפתית. חוץ מזה הם גם שנואים. בטח חזרו מאחד מאירועי סוף השנה. זקנו הלבן גולש עד לכפתור השלישי של חולצת המשבצות. פאם בחצאית, משובצת גם. פיל מאשר את ערכה של המציאה וממליץ על זה עם הגבינה המקומית וממרח הבצל המתוק. פאם מודאגת מהאפשרות שאפסע לתוך ביה"ס (אין שומר) ואחולל סערה בכוס התה של המזנון. אני מרגיע: "זה לאוסף". מולי עוברת חבורה נערית משהו, חסוכת בגט בעליל. אני מסיט מבט, משתדל לא להפליל. הגיל.

דרור הולך (בלילה) 21/6

בפאב בראש הגבעה, ה"גולסון", מסתיים לו ערב הפולק-גיאם החודשי. הדמויות הרגילות הגיעו: הסבא עם הקונטרבס, המשוררת הנודיסטית, הסקוטי המזמר, הטרובדור הנאה וחסר השיניים, המארגן בעל המבט הזיקורי משהו ושארית הפליטה, כארבעים במספר, רובם ככולם אווזים בכלי או מקראים ממבחר חרוזיהם שנכתבו זה עתה. כשלוש שעות נמשך העניין, ללא הפסקה, בשני סבבים בכיוון השעון, שלוש כוסות בירה במוצע לכל נפש. בני הכפר מזהים את הזרים ע"פ כוסות הסודה שלפניהם, מביטים בהם במבט של צער מהול תקוות שווא, כאומרים: "אנחנו חוזרים הביתה ברגל היום, אולי נזמין לך משהו ותישאר לישון?". זר אחד עונה: "אדרכא, אשמת לשתות, נסתדר". אני הוא ולא אחר.

ביציאה האוויר הקר נעים, נקי, שברירי משהו. הרכב חונה במורד הגבעה, מהלך 200 צעדים. מחליט לעשות לעצמי בדיקת שכרות. הולך עד הקו הלבן הרצוף והצמוד למדרכה, זה שמסמן "אין חניה". לעיתים אני נכשל אם כי לא במידה מדאיגה. הנסיעה תיקח לא יותר מכמה דקות ועדיין אולי עדיף שאלך.

אם אלך, ארד מהלך עוד כחמש מאות מטרים ומצד ימין יופיע בית קטן וישן, כמעט מט לנפול, חבוי בסבך היער. במונחים בורגניים מדובר בחניה לרכב עם ארובת אבנים לבנות שנוספה לו לקישוט. במונחים של תחילת המאה העשרים זהו ביתו של הסופר והמשורר דייוויד הרברט לורנס. פה גר חורפים רבים עם אשתו הגרמנייה. בזמן מלחמת העולם הראשונה נחשדו בשיתוף פעולה עם האויב ולכן הוכרחו לרדת בכל שבוע מן הגבעה, עם נעלי שלג מקלות הליכה, לתחנת המשטרה וביתו של מקום מושבו הנוכחי של טים איש הבירה, ולחתום נוכחות. בזמן זה גם החל לצירי, גופות אדם בעיקר, והרים עליו את חמתו של מנהל המוזיאון בלונדון ששרף את ציוריו במקום לתלותם, עד שהבין זאת יידידיו והפסיק לשולחם. ואת כל תולדותיו הללו למדתי ממחזה שהעלתה קבוצת התיאטרון המקומי אשר את שמה לא אזכור, כי מאוחר עכשיו ואני הולך מטה ברחוב חשוך מנשוא.

ואם אלך עוד מטה, אחלוף על פני הכניסה ל"יער הסלעים", אותו פרויקט שניצח עליו פיל, המורה לגרמנית בדימוס, הספרן שעוד מעט יהיה גם בדימוס, אשר אשתו מורה לצרפתית היא, איש הבלוז הבלתי נלאה, שזימר זה עתה ב"גולסון" ביללת האדם השחור כמו היה עבד נרצע בלואיזיאנה של המאה התשע עשרה. כל כך הרבה עמים בו, באיש הזה, שרק בדרך נס הוא לא מתפרק לתת-מדינות ומתחיל לדבר בלשונות, בכל אופן, השער לא היער פתוח, כמו תמיד, ומתוכו נשמעים קולות מרוחקים של צחקוקי פנימה פנימה אל הקולות, אשר ימשיכו להתרחק ולהישמע בו זמנית, כמו היו חלילי-האופק. אגדה מקומית תספר על אותו מוזיקאי שאבד ביער לאחר ששן מוצלה ב"גולסון" ולילה של שתיה עודפת. כשתגיע אליך תוכל לחייך ולדעת כי השארת את חותמך גם כאן. בינתיים, טוב לך ההיסוס, חזור אל הדרך מטה, עלה על הסוס.

ואז, אחרי עוד כמה דקות של חושך, תבוא אל הכפר שלך פנימה, מדרך המלך בואכה רחוב ג'ון הקדוש".

בתי העינוגים, המסבאות, המסעדות, הטייק-אוויי ההודי שאפשר להזמין בו הכל, החל מפיצה ועד קרם ברולה, כולם יעמדו במלוא אורם, כל כיסא ושרפרף מורם, ופועל יחיד בהם, מנקה בפינה, בזווית השולחן. כולם ירימו מבט מהורהר כשתעבור, לא ממש יבינו למה עכשיו, ודווקא אתה, ועוד עם כלי גנינה, בלילה של קור. אתה תחייך ותעבור.

כל זה יקרה אם תלך מטה בגבעה, בלילה, שיכור. ואם תיסע, כל זה עדיין יהיה קיים, אבל בשנייה יעבור.

דרור הולך 22/6

במעלה הרחוב התלול ביותר בכפר, מעבר לביתה של הכדורגלנית הגינג'ית, אחרי הבית האחרון, שבו כמעט תמיד חונות שלוש מכוניות וולוו, משל היה השגרירות השבדית במחוז, עבור את הסייה הלבן התמים, שאינו מבין דבר ממה שאנו מדברים וממשיך לחכות, ממול ל"צלחת השמים", למשיח, שכבר יבוא ויקרא לו: "בוא", שהרי חוות החמורים נמצאת על הגבעה ממול, מהלך כשעה לפחות, והמשיח בוודאי יבוא מהשמים, מהלך כעשרים צעדים פנימה בדרך, היכן שכמעט תמיד יש עטיפה זרוקה של סאב-ווי, יש פירצה קטנטנה בגדר, מימין, ליד סרפד ערירי.

נראה כי כה נמוכה חשיבותה של פרצה זאת, עד כי שנטשוה חילות הסרפדים, נחילי הדבורים ושאר אוגדות מגניי הטבע באשר הן. רק נותר לו אחד, על המשמר. ברך אותו לשלום עת אתה מדלג מעליו בשלווה, כאילו רוב ימך כולם אתה סוטה משבילים מסומנים ומומלצים וחוצה גדרות בפרצות ימניות נחבאות. שני צעדים ועולם חדש נגלה מעבר לגדר העבותה, איכמניות הבר שבה הפכו כבר פרחים "המחצבה הישנה", מקור פרנסת הכפר עד לפני שני עשורים, עומדת בתפארתה, מלוא האופק, קילומטר לפחות רוחבה ואורכה, מוקפת סלעים שחורים משחור, וכל כולה בור אינסופי חצוב בהר, מאתים מטרים עומקן, תחתיתו סמויה מהעין, עדיין. הרוח קרירה ועדינה. שקט של מקום עוזב נשמע למרחוק. שיחי בר בודדים קוראים תיגר על הנוף הירחי, שביל דרוך, ירוק, מוביל פנימה. צעד.

מיני ציפורים שחורות חגות סביב, נחבאות בענפים הצומחים בקירות הסלע, ויוצאות לגיחות בעומק הפיר ושבות בצלחת צווייץ-צווייץ אל אותו ענף ממש. אלה לא עורבים, החכמים מספיק שלא לכלות זמנם במכרה השומם. אגדה מקומית מספרת כי אלה הן נשמותיהם הכלואות של הכורים האבודים אשר לא שבו ביום שחור אחד, ככל הימים, אל שכונת הפועלים במעלה הגבעה, ובכך קנו את מקומם בשמים. מכיוון שלא הספיקו להתגונן מוצעת הפחם נותרו הם שחורים לעד. ילדות השומעות אגדה זאת מבטלות בדרך כלל את התכנותה, כי הרי כל בת-דעת, ובמיוחד נכדה של כורה פחם, יודעת שצבע הפחם הנכרה הוא שחור-כחלחל, ואין לציפור זאת עיניים כחולות אלא חומות, כצבע הנחושת, שהייתה נכרת כאן רק בימי הוומאים. אבל עדיין, מחזיקים בה המורים, ולכן מכבדים אותם ומקשיבים להם שוב ושוב, אם לא למען הכורים האבודים אז למענם עצמם, בני ובנות הכורים האבודים, המורים, האבודים בעצמם לעתים, בעולם של אגדות מופרכות ואהבות ישנות, ועטים, לעתים.

המאמץ להקשות גישה פנימה ניכר. בעוד שברשת השבילים המסומנים קיימות לפחות שלוש דרכים להגיע לכל מקום, כאן מסתיים כל שביל בשתי בערמות חצץ שחורות וגם אם הצצפת מבט ועברת אותן בטיפוס, תיתקל מיד בעוד מבטוש, בדמות שיפוע בלתי אפשרי למדידה או סיבוב שאת נוסחתו האליפטית לא תוכל להכיל. על כל זה נוספת הידיעה שאין אתה מצוי עוד בתחום המגותו של "הנהוג המקובל - נוסח בריעי", ולכן ייתכן וכל מאמציך למצוא שלווה בחיק הכפר הבריטי עומדים כעת בסכנה קיומית. ועדיין אתה ממשיך, מטה.

תלולית העפר האחרונה, בסדרת השבילים שדמיינת שהיו מסמנים כאן, אלמלא היית כרגע משיג גבול של

"חברת החציבה התיכונה", נמוכה באופן מפתיע, משל אם הגעת עד כאן - בזכות אתה זכאי לעבור. עליצות מה מתרגשת עליך, התקבלת. עמוד בראש תלולית הניצחון, שאף מלוא הריאות את אורר פסגתה הזוחוחה, ויצב עצמך היטב, נקי מכל מחשבה ודאגה. כפסע מנעליך - תהום של מאה וחמישים מטרים, צעד אחד קדימה ויהיה הוא האחרון. בתחתית הבור שתי בריכות ענק, מלאות מי טורקין, האחת חוף חולי לה, בו רדידות המים וחוסר הרוח, שם למטה, מייצרים שקיפות נדירה, כזאת של סרטי אטנבורו. יתכן שאלה שני האגמונים משירו של ג'ון - אליזבט ומארי, שם נעלמו פעם שתי האינדיאניות הצעירות, שם נסע להשלים עם חברתו, או לעשות נקיקות על האש, מה שיבוא קודם.

אתה נעשה רעב, לחיים או לפיצה של מלאני, מה שיבוא קודם. סוב אחורה והתחל לרוץ, היא מקבלת הזמנות רק עד ארבע אהה"צ, בדיוק, בחזרה, ליד הסרפד, דרוך על בקבוק. חשוב היטב, הרגש פנימה, לסוף טוב אתה עכשיו זקוק. מלאני אומרת שאין חיים באגמונים במכרה, ולכן אף שנולדה פה מזמן לא הניחה אף לא ציפורן בהם, מעולם. הפיצה שלה טובה, דקה. מחר היא תהיה בקרוואן שלה באמצע של שדה. היום היא מכינה סלט, עם רוקט. אתה שותה.

דרור הולך 23/6

בבוקר, אם תצא מספיק מאוחר, תוכל לתפוס את תנועת הילדים לבית הספר. תשע וחצי היא שעה טוב להתחיל ללמוד, במיוחד אם היום ארוך, ומסתיים לא לפני עשר בלילה. ככה יש מספיק זמן לאכול בנחת בבית, להוציא את הכלב לסיבוב לפני ואולי אפילו לכתוב בלוג. ככה אני מדמיין, ברומנטיקה אופיינית. המעבר על פני בני-תשחורת מחזיר אותי למציאות. מדובר החבורה שיצאה מהמיטה לפני דקות ספורות, אותם הקדישה לא דבר אחד בלבד - סידור השיער. לכן, אם בכל זאת יצאת להליכת בוקר שכזאת, צא לשביל ההולך ומתרחק מבית הספר. כזה הוא השביל העולה אל "יער הסלעים".

השער עדיין פתוח וקולות הצחקוקי הנערות ששמעת שם בלילה ההוא נתפוגגו זה מכבר - הן ביכיתת הבית" כעת. השביל פנימה דרוך ונראה נקי מסרפדים. השיפוע - עליה כמובן. ככל שאר מסלולי הליכה מהקוטג הכפר, גם זה מתחיל בעליה. אני מתחיל להבין את משמעות הסעיף ממנו התעלמתי באלגנטיות בטופס הביטוח השנתי - "סכנת שיטפונות". עדיין המצב סביר, בינינו לבין הנהר יש את מסילת הרכבת, והיא, עם קטר הקיטור שלה, בוודאי יש לה דיבור עם המים. אפשר להמשיך לעלות.

שלל פסלים סביבתיים לאורך השביל. תחילה מגדלה רחבה הבנויה מעגלי צמחים וגדרות עשויות ענפים. בהמשך פסל בגרמנית הבנוי מגזע ענק, כאריעה מטר גובהו וכמטר קוטרו, בו מגולפת כנגטיב, בחסר חומר, להבט נר, גובהה כמטר וחצי, בתוכה רשומה האמרה: "לא עוד מלחמה", בשתי השפות. עוד כחמישים מטר מעלה, מעגל של בולי עץ, כמחכים ליישיבת קבוצה בתנועה, ועל פני כל אחד מהם סמל מיסטי אחר. השמאלי דומה למנורה, שב לנוח עליו קצת, לחממו.

עוד קצת למעלה, לפני שמגיעים ל"צלחת השמים" - ספסל נוף רחב, ממנו אפשר לנסות לזהות את בכפרים הפרוסים בעמק ובגבעה שממול. באחד הבתים ממול אכלת ארוחת ערב אתמול, עם עוף מרוקאי וסלט אפרסק בשום. מתחת לאנטנת הסלולר הרחוקה יושבת לאכול שוין. בפאב עם האותיות הנופלות, בגבעה מימין, אכלת פעם אפונה ירוקה ברוטב חזרת הגינה. עלה עוד קצת אל הצלחת, הסס הלבן, הביישן, עוד מחכה לך. מתי תגיד לו שלום, ברכה?

מכאן אין אלא לרדת, ברחוב התלול ביותר בכפר או בשכנו המתון. רחם על הזרתות ורד במתון. באמצעו, מול השלט המכריז בו זמנית על פרטיות המעבר ועל

עשבי התיבול האורגניים שלמכירה, פנה ימינה לסמטה רוחבית צרה, פנימה אל שכונת הפועלים הישנה, המגובבת, אל הקסבה, שם כל אינץ' נוצל לאורך מאות שנות, להוספת חדרון או מבנה נוסף. המעברים צרים, רוחבם לעיתים כרוחב כתפי כורה, העליות והירידות חדות ולא צפויות, החצרות הקטנות ומטופחות היום אך עדיין ישנם כמה בתי הרוסים ולא מפותחים. אחד מהם אף הוצע לך למכירה פעם, עם מרפסת קטנה המשקיפה על שעון הכנסייה שלך, עם מקלחת ושירותים בביתן בחצר ומרתפון לאחסון פחם. חשבת אז שיהיה זה בית טוב לטייל בווד, מין מקום מסתור בין הסמטאות, עם פחם מספיק לחורף שלם אפשר בטח לכתוב פה ספר. אולי פעם תקנה אותו ותסגור עד שיהיה לך על מה לכתוב. בינתיים רד מטה אל הכפר, עוד מעט כבר מאוחר, היום יום טוב, יום טוב לאהוב.

דרור הולך 24/6

אתה הולך ונראה כי הכל עומד במקום. כמו בכל סוף שבוע אחרון בחודש השישי נפתחות חצרות אזוריות שכוחות וגינות חביות המטופחות להחריד, להמון המסתער לראותן, לשוטט ברחבי הכפר בחיפוש אחרי צמד הבלונים המסמן כניסה סודית, להציץ לגברת פארקר בגינה האחורית ולראות סוף סוף אם החליפה את הבוגנוויליה הפינתית בערוגת חצץ. אין לך תירוץ טוב מזה מלצאת מהכפר בהליכה מהירה לכיוון היער.

אך תבוא אל הצומת המובילה אל העליה לכיוון ביתו של הסופר הגולה, רגעים ספורים ממש לפני שתהיה חופשי מכל אדם, בטבע הירוק, הרטוב, המטופח לכאורה, אבל ברישול הנדרש, כך שתוכל לכתוב עליו סיפור קצר בכל יום, חצות ספורות לפני אנחת הרווחה, עת תעיר מבט לחצות את הכניש, תבחין בשיבוש מציאות קל המתרחש מול עיניך.

כמאתיים איש (ולא אישה), משובטים להפליא בבגדי עור שחורים, זקנים לכולם, שיער שיבה, קוקו מקליש ומגפי רכיבה, קבוצות קבוצות של "מלאכים", אשר ירדו על כפרך השקט כחלק ממסעם להעיר ולעורר, ובעיקר, את לחצי היום-יום לשחרר. משני צידי הרחוב שורות אופנועי הענק במבריקים בשמש, אתה בכלל בשרוול ארוך עקב שיבוש מצדך בקריאת התחזית. הם כולם, כאיש אחד, מכיטים בכך באילו אתה מוזר בחוסר מוכפלותך.

אתה קופא. משל היית תמרור תנועה, מסמן להם ביד את הכיוון, מזרחה, אל הכפר השכן. כעבור שלוש דקות של "מי ישבר ראשון" אתה מזהה סדק, ראש חבורת ה"בריסטולים" עולה על הכלי שלו ומסמן בתנועת אצבע סיבובית שהגיע זמנם לטוס. אתה נשאר עומד עד שרעש המנוע האחרון נעלם מאחורי שדרת העצים ואז משתחוה לרחוב הריק, כמושיע בן דוד. הרחוב הריק שקט, אדיש. רק אמא וילדה, העוברות ממול קופאות, משל היו שלט פניית פרסה אסורה. פנה לאחור, חזור לתור. יש הליכות גם כאלו, של יום אפור.

בדרך חזרה, קח את הסמטה החבויה בין רחוב "הסוף הצפוני" ול"ג'ון הקדוש". פעם היה פה הרחוב המשנה הראשי של בכפר. הבתים בתי מידות, בני מאות שנים. במרכזו עומד בית הבונים החופשיים, מקדש של נכונות, סדר ואחווה מקצועית. כשהוצעה לך פעם "סודיות מקצועית" שאלת להפרה. המציע הסביר שמדובר בסודיות מוחלטת, עד לגבול שנקבע בכללי המקצוע, האתיקה, החוק. קמת ללכת, רחוק. ואז הוא נעלב, באופן מקצועי כמובן. נדרת אז לא להיות מקצועי, תעשייתי, יעיל או בארגון כלשהו פעיל. עדיין, בית הבונים החופשיים קורץ לך, משהו בסודיות הנדרשת מסקרן. מימין לכניסה שני בלונים, ומעבר לחצר אחורית. שם ברכה קטנה בפינה ושיח בוגנוויליה בסגול, השחור החדש. גברת פארקר כבר לא גרה פה. אין כבר חשש.

דרור הולך 25/6

מדלת הבית שמאלה, דרך מעבר האבן הצר אל השביל החובק את מגרש האתלטיקה של בית הספר התיכון, שם נערכה שלושם אולימפיאדת הנוער המקומית, בהנחייתו הנלהבת עד בלי די והמוגברת אף יותר מכך, של בנו של פיל, הספרן העומד להיות מפוטר ממש בימים אלו, שאף הוא, בנו, מורה בבית הספר הוא, לנושא כללי כל שהוא, שבוודאי ישתנה עוד כמה מחזורים, כמנהג המשפחה. מול שער הקט-רגל שים לב, שלט קטן הפונה שמאלה, מצביע לעבר הסבך במין הבעה סתומה כזאת, כאומר: יש פה שביל - עכשיו לך תמצא אותו. אתה עם מכנס קצר, עומד להפסיד בקרב עם סרפד אכזר.

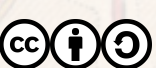
עדיין, אתה מפסק את הצמח, בורר שבילון בין ענפיו הסוטים ומושיט רגל פנימה, ועוד אחת והנה אתה מעברה השני של הגדר, בארץ בה לא דרכה עדיין רגלך, אל אף בקיאותך, לכאורה, במרחב המיידی המקיף את הבית - שלוש מאות מטרים אנו בלבד מהכרית, ואתה, קטן עולמך אף מזה, פטיט.

גשר מאבן, אותו עבור בחמישה צעדים ומיד לאחריו חצה את מסילת הברזל, זאת הנושאת את קרונות רכבת העבר, עכשיו היא נחה בתחנה משמאל, התעקל עם השביל אל הימין והרי אתה פתאום בשדה פתוח, כבשים בו לרוב ושיפוע לו כיאה למסלול אזורי, לרוב. מדי כחמישים מטרים הבט היטב למצוא את הסימון הבא, או את שער העץ החודר גדר הפרדה. עכשיו זה סוג של משחק: איך להמשיך קדימה, מבלי לעצור, ועדיין להיות על המסלול, בלי לטפס סתם ככה על גדר או לחצות שדה בתקוות שווא למעברון הווה. הפעם אתה ביום טוב, שעה שלמה עוברת עד שאתה נפסל, בינתיים עובר, מהלך ארבעה מילין דרומה ועלית כשלוש מאות מטרה מעלה. הבט חזרה אל העמק, הכפר שלך שם, נקודה קטנה, של כנסיה וכמה בתי מידות. השמש נותנת לך עוד שעה וחצי לחזור, בדרך אחרת כמובן, משחק חדש, הטל הקוביות.

מולך חוות "התלולית הקשה" - שדות רבים לה מסביב אך עיקר עשייתה בבויל עץ להסקה. קיץ עכשיו וזה זמן ייבוש הובלים. ערמות אינסופיות, עשרה מטרים גובהן, עומדות בחצר הבית, לצידן שלושה ריינג-ורברים וגדר חשמלית של מרעה. במרפסת הזכוכית טלסקופ ענק לצפייה בכוכבים, בוודאי מתנה שקיבל ראש המשפחה ביום הולדתו השישים, עת פרש מהפעלת מכונת חיתוך העץ שבנה במו ידיו. בדרך מטה, בתי הבנים, ובני הבנים, כעשרה בתים עם אותו שם משפחה קשה. רק בסיום השכונה הופכת הדרך רכה, עת אתה נכנס בה, תחת כסות הרעש הסוככים עליה, משל היית זוג העובר בין זוגות החברים העומדים משני צידי הדרך ויוצרים שביל מסוכך עבורכם, בליל כלולותיו.

המחשבות הזוגיות נקטעות באחת עם צליל מפלט קרוע של מכונית ספורט השועטת לעברך, בכביש הצר מלהכיל שלוש פרות, גג. אתה קופץ אל הצד, אל השיחים, ממלט צווחה ובשארית המבט מבחין בבן תשחורת רציני מאחורי ההגה ובחברתו המפוחדת הם קמעה לצידו. אכן אנשים קשי-עורף ומציאותיים הם אנשי התלולית. כביש פרטי כמעט מוביל לשכונתם ואין יוצא בשעה כזאת, כך שרק טבעי הוא להאיץ בעליה חזרה הביתה. קריעת המפלט שקולה היא לקשירת פעמון על צוואר הפרה - פרקטיקה של חוואים.

אתה מברך את ברכת הגומל, מביט אל הדרך הצרה האינסופית ומחשב את קיצץ לאחור, משם מגיחה, בנסיעה עצלה הפעם, גולף אדומה הנהוגה בידי איש עם בלורית לשמאל. הוא עוצר ושואל לשלומך. רגליך שרוטות קמעה אבל עדיין יש כך חן. מבעד לזוגיות אתה מבחין - זהו הבן, של השכן, סטאן, "כן, נראה לי שאני בסדר, סתם פניתי שמאלה, לא, כן". "נפגש בפאב!" הוא צוחק, "הלילה דוריס מופיעה עם קן". כן, היית מוכר עכשיו את דוריס, אם הייתה שלך, בשביל כוס משקה שעורה, ארוך, צונן. קח-תן.

הו, האַמְצָעים הדיגיטליים הַמֵּיחָדִים לְקַחְתִּי אִתְּכֶם לְטִייל בְּהַרִים שְׁהָרִי בְּאֶלֶה הַיָּמִים בְּבָתִּים שְׂחֹזְכִים אִתְּם סְגֹרִים

הו, האַמְצָעים הדיגיטליים הַמֵּיחָדִים עַד כִּפָּה אִתְּם בּוֹדְדִים מָה אִתְּם מְחַפְשִׁים? אֲתָרִי מִי אִתְּם עוֹקְבִים?

אֲתָרִי אֲנִשִּׁים וְנָשִׁים לֹא פָחַד, עֲמוּסִים בְּסִלִּים אֲתָרִי יָלָדִים וְזָרִים בְּמַגָּרֶשׁ בְּכֹדֶר מִשְׁחָקִים אֲתָרִי כְּלָבִים וְזָבִים צִיפ' בַּנָּבֶכֶם, מְכַשְׁשִׁים

הו, האַמְצָעים הדיגיטליים הַמֵּיחָדִים לְקַחְתִּי אִתְּכֶם לְטִייל בְּהַרִים שְׁתָּרְאוּ מָה הַטֵּבַע הָרִים בִּזְמַן שְׂאִתְּם יְכוּלוֹת מִפְתָּחִים

הו, האַמְצָעים הדיגיטליים הַמֵּיחָדִים בּוֹאוּ אֶל הַשְּׂבִילִים הַנֶּשֶׂם שׁוֹטֵף הַכֹּל גַּם תְּטֹאִים

הו, האַמְצָעים הדיגיטליים הַמֵּיחָדִים כָּאוּ כְּלוֹם לֹא מִסְתִּירִים רַק פְּרָחִים פְּרָחִים פְּרָחִים

פְּרָחִים לְאִמְצָעִים הַדיגיטליים הַמֵּיחָדִים